

Ne Yazık 2

– HimmətAYGÜT · 04 Şubat 2012

/ benden başka doğum günün olmayacak
ne yazık
bir dağ gibi sislenirken kendine.../

az çok bildiğin bir şehrin
kıyısından, kenarından dolanıp,
birazcık bile olsa adaletinden uzaklaşarak,
insandan gitmeyen bakışlarının kargaşasında
- bırak benden gitsin-
unutma e mi;
herkesin bir dünyaya ihtiyacı var
başlangıcından çok uzağa düşse de umutlar...

yeşillenir sandıysak kabahat değil
tel örgülerle çevirdiğimiz içsel yalnızlıklarımızı
birbirimizde yeneriz sanmak.
renk ölgün, biçim karışık
gönül künyemizde böyle yazılı belki,
ne yazık...

bir akşamın alacasında yazıyorum
kendimi unutmak için herşeyi gönüllüce birbirine katarak.
divanehanemde ince ısıklarla şarkılar söylüyor
kendi katlime şahit olsun istediğim o çocuk...

denedim en azından biliyorsun gülümsemeyi,
sarsılmadan anlık mutlulukların güveni.
ve sonra ben istedim acıya kıyı kalıp,
kendi içimde kendimi vurmaları.
çünkü,
kardan sonra sonra yağmur gelip bu şehre
şimşekler vuracak o koca çınarların gövdelerini,
ve nice kez
mezardan doğrulup kara sesine umut yüklemeyi
beceremeyen biri olarak ben,

yeni bir nabız attıramayacağımı bilmişlikten,
affet!
kapattım aşk ve düşün parantezini senden habersiz,
ne yazık...